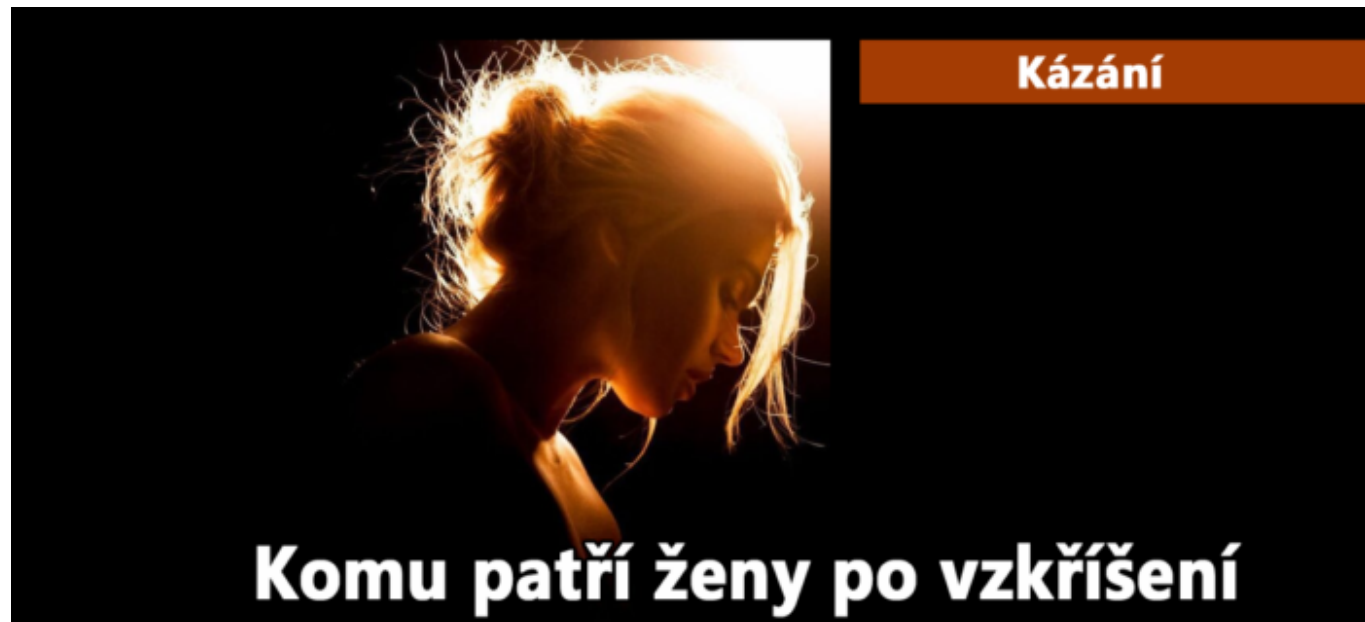

Kázání: 147. Komu patří ženy po vzkříšení

Kdo věří v tělesné vzkříšení v obnoveném světě, ten současně věří, že lepší svět je možný, že stojí za to o něj po vzoru Krista usilovat. Jedno s druhým úzce souvisí.

Kázání

Komu patří ženy po vzkříšení

1. čtení: Daniel 12, 1 – 3

1 „V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize.

2 Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.

3 Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.

2. čtení: Lukáš 20, 27 – 38

27 Přišli k němu někteří ze saduceů – ti popírají vzkříšení – a otázali se ho:

28 „Mistře, Mojžíš nám ustanovil: ‚Zemře-li něčí bratr ženatý, ale bezdětný, ať se s jeho manželkou ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘

29 Bylo tedy sedm bratrů. Oženil se první a zemřel bezdětný.

30 Jeho manželku si vzal druhý,

31 pak třetí a stejně všech sedm; nezanechali dětí a zemřeli.

32 Nakonec zemřela i ta žena.

33 Komu z nich bude tato žena patřit při vzkříšení? Všech sedm ji přece mělo za manželku.“

34 Ježíš jim řekl: „Lidé přítomného věku se žení a vdávají.

35 Avšak ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nevďávají.

36 Vždyť už nemohou zemřít, neboť jsou rovni andělům a jsou syny Božími, poněvadž jsou účastni vzkříšení.

37 A že mrtví vstanou, naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Hospodina ‚Bohem Abrahamovým, Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým‘.

38 On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých, neboť před ním jsou všichni živi.“

Sestry a bratři,

mám za to, že kázání by nemělo vypadat jako přednáška. Když se přednáší, tak obvykle čtvrt hodina nestačí. Musíte vysvětlovat, snášet argumenty, vyrovnávat se s oponenty a to potom nějaký čas zabere. Bývá to zdoluhavé a může to být nuda.

Často není vůbec nutné, aby se člověk v dané problematice vyznal jako sám kazatel, stačí, když se dozví jen to podstatné, co mu nějak pomůže se zorientovat, co mu doplní zásoby víry, naděje a lásky. A o to jde především.

Na druhou stranu, někdy takové povzbuzování přece jen nestačí, někdy se vyplatí udělat si v hlavě pořádek a neplést si pojmy s dojmy. Zvlášť když se jedná o něco tak závažného, jako je život po smrti.

Víte, že na tohle téma běžně nekážu, Bible je totiž na bližší informace velice skoupá a je to tak záměrně, to abychom se pro samé spekulace o budoucnosti nevykašlali na přítomnost.

V dnešním čtení ale Ježíš udělá výjimku a o tom, jak to bude v druhém životě vypadat, se přece jen krátce zmíní. Nic naplat, dneska budu asi trochu přednášet. Ale žádný strach, stihneme to jako obvykle za čtvrt hodinky.

Jak jen bych začal... Člověk se stal člověkem, když začal své zemřelé druhy pohřbívat do země. Právě tohle nás od ostatních pozemských tvorů odlišuje. Sloni prý dokážou tesknit kvůli uhynulým členům stáda i roky, není ovšem pravděpodobné, že si při tom umějí představit něco jako sloní duši a posmrtný život.

Člověk tohle dokáže. Odedávna věřil, že duše předků nezanikají, ale nějak žijí dál, i když jinak. Dalo by se říct, že víra, že smrtí život nekončí, dělá člověka člověkem. Proto měl pohřeb často podobu obřadního vypravení nebožtíka na onen svět, včetně výbavy na cestu, ať už v podobě mincí nebo vojenského náčiní. Egyptské pyramidy a pravěké mohyly pod Řípem by mohly vyprávět.

Nás ovšem v tuto chvíli nezajímají ani tak představy dávných Egyptanů, Keltů nebo Slovanů, spíš jsme zvědaví, jak vypadala víra v posmrtný život u biblických Izraelitů, později Židů, a také u ostatních obyvatel římské říše. A samozřejmě, co na tohle téma řekl Ježíš.

Tak tedy postupně. Starozákonní Izraelité věřili, že lidé se po smrti ocitají v podsvětí, hebrejsky v šeolu. „Mrtví nechválí Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha...“ konstatuje suše žalmista.

Na jiném místě se dokonce dovolává uzdravení protože, k čemu je Pánu Bohu nebožtík, který ho nemůže náležitě oslavovat a velebit? Existují tři výjimky, starodávný Enoch, prorok Eliáš a nejspíš i Mojžíš. Hospodin si jich natolik považoval, že si je vzal k sobě do nebe, v případě proroka Eliáše dokonce spektakulárním způsobem v ohnivém kočáru.

Všechny ostatní lidi ale šeol, říše stínů, nemine.

Takhle se tedy věřilo ve starozákonní době. Nicméně na samém jejím konci dochází k zásadní proměně. Souvisí s poznáním, jaký vlastně Hospodin je. Jestliže je spravedlivý a milosrdný, jestliže mu není lhostejný lidmi pokažený svět, jestliže má v úmyslu ho obnovit do původní harmonie, pak tady něco nehraje.

Velkolepý plán obnovy se totiž nesnese s představou, že u toho nebudou ti, kteří Boží záměr vzali za svůj a obětovali mu nejen své úsilí, ale třeba i život. Nejenže by to bylo tak trochu nefér, vlastně by to obnovu světa i poněkud zkomplikovalo.

Kdo jiný než lidé, kteří se přihlásili do zápasu za nový svět, by měl být u toho, až se definitivně změni poměry?

Proto prorok Daniel píše, že až ze světa na Boží zásah zmizí šelmy šířící násilí a zkázu, *„království se ujmou svatí Nejvyššího a budou mít království v držení až na věky, totiž až na věky věků“*.

Svatí Nejvyššího jsou lidé, kteří se ztotožnili s Božími záměry a šli do toho s ním. Nyní, když se poměry obrátily, už tak nějak vědí, jak na to, jak vládnout podle Hospodinova mustru, spravedlivě a milosrdně.

Jenže aby se vůbec království mohli ujmout, musí být vzkříšeni. Někteří zemřeli jako mučedníci pro pravdu, někteří odešli přirozenou cestou. Daniel na konci své knihy proto dodává, že mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou, jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze“.

Danielova vize se během krátké doby stala postojem víry většiny Božího lidu neboli židovského národa.

Zejména farizejové, kteří byli nespornou duchovní a mravní autoritou, pokládali vzkříšení za základní článek víry.

To takoví saducejové z toho nijak nadšení nebyli. Není divu. Byli to aristokraté, kteří zastávali nejvyšší vládní i náboženské funkce. Víra ve vzkříšení a s ním spojený od základu obnovený svět byla totiž současně i obviněním na jejich adresu. Byli to totiž právě oni, komu šlo o to, aby se poměry nezměnily, aby všechno zůstalo tak jak je a oni nemuseli jít od válu.

Farizejové a saducejové se proto moc nekamárádili. Obě skupiny žily víceméně odděleně ve svých bublinách. Jedni věřili, že zásahem Božím nakonec zvítězí dobro a oni budou při tom. Druzí o žádnou změnu nestáli, stačilo jim, že se mají dobře teď a s nějakým životem po smrti nepočítali.

Ještě bych měl zmínit třetí, zdaleka největší skupinu tehdejší společnosti, běžné obyvatele římské říše neboli pohany.

V tehdejší době byla mezi lidmi populární víra v blažený posmrtný život v nebi. Podle této víry je lidská duše v těle uvězněná a pozemský život je příliš přízemní, hmotný a není o co stát.

Teprve po smrti se konečně duše osvobodí a odcestuje do nebe, kde potom v přítomnosti božstev a nebeských bytostí nařídí blaženě existuje. Hlavně pryč ze Země a pryč z našeho těla! Potom bude fajn.

Je zřejmé, že tahle představa o budoucnosti s vírou v tělesné vzkříšení a obnovenou Zemi nemá moc společného. Že se navzdory tomu nakonec v křesťanství prosadila, je jiná věc. V Bibli se o ní nedočteme.

Nyní, sestry a bratři, nastal vhodný okamžik podívat se, co na to Ježíš.

Nutno předeslat, že před pár dny se svými učedníky dorazil do Jeruzaléma, při vjezdu si nechal svolávat „sláva, ať žije král“ a hned na to způsobil pozdvižení v chrámu, kde narušil řádný provoz.

Saducejové, kteří měli provoz chrámu na starosti, a pramenily jim z toho nemalé příjmy, byli vyděšeni. Určitě se báli povstání, že je zase někdo chce odstavit od moci a nastolit vyhlášené Boží království. Navíc těsně před velikonočními svátky, které jsou připomínkou zázračného vysvobození národa z egyptského otroctví!

Proto se hned snažili zjistit, kdo to ten Ježíš vlastně je a jaké má úmysly. Ve hře bylo i vzkříšení. Jestliže Ježíš věří ve vzkříšení jako farizejové, může být pro saduceje, jejich postavení, moc a příjmy, skutečným ohrožením.

Ten, kdo totiž věří ve vzkříšení, pokládá stávající stav pouze za dočasný; kdo věří ve vzkříšení, věří jedním dechem ve změnu politických poměrů, věří v revoluci.

Saducejové byli logicky v nejvyšší pohotovosti. Proto přišli za Ježíšem, aby si otázky týkající se budoucnosti vyjasnili. Věděli, že se v mnohém shodne s farizeji, ale v mnohém také ne.

„Mistře, tak jak to je? Podle Mojžíšova zákona, když muž zemře a nezanechá po sobě syna, má si vzít vdovu jeho bratr a zplodit s ní potomka, který převeze jméno zemřelého včetně dědictví. Jenže co když se to nikomu ze sedmi bratrů, kteří postupně umřou bez potomků, nepodaří. Komu potom ona žena při vzkříšení připadne?“

Chyták jako vyšitý. Možná saducejové doufali, že Ježíš je na rozdíl od farizejů rozumnější, že mu dojde, jak je víra ve vzkříšení nesmyslná, že tuhle disputaci vzdá a tím pádem vzdá i revoluční vizi proměny společnosti, že vzdá vizi nového světa, Božího království.

Díky Bohu, nestalo se tak. Ježíš vizi vzkříšení a velké obnovy potvrdil. Čeká se velká proměna, kdy se

všichni, co jednali nespravedlivě, nelaskavě a násilně, budou muset nadobro klidit.

Otázka komu bude po vzkříšení patřit ona sedminásobná vdova, je naprosto mimo mísu. Už Daniel přece píše, že svatí Nejvyššího, ti co se snaží být spravedliví a milosrdní jako Bůh, budou mít nové království v držení na věky.

Spolu se vším zlem se ze světa nakonec bude muset klidit i zlo nejvyšší, sama smrt. Zavládne nesmrtelnost jako v nebi. V takovém světě se potom nemusí řešit prkotiny, jako komu patří která žena nebo jak se rozmnožovat, aby rod nepřišel o majetek.

Saducejové s odpovědí spokojeni určitě nebyli. Za pár dnů dosáhli toho, že byl Ježíš zatčen a popraven na kříži s cedulkou "židovský král".

Neoddechli si ale na dlouho. Stalo se to, v co nevěřili. Ježíš vstal z mrtvých, očekávané vzkříšení skutečně začalo, a když začalo, pak začal i nový věk – zatím sice jen skrytě, přístupný očím víry, přesto velice reálně.

Kdo totiž věří v tělesné vzkříšení v obnoveném světě, ten současně věří, že lepší svět je možný, že stojí za to o něj po vzoru Krista usilovat. Jedno s druhým úzce souvisí.

PeČ

SPCH 6. 11. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)